

TUTSAK EDİLMİŞ BAŞRAHİP

Vaktiyle Nuh'un Gemisi olarak ünlenmiş mabedin engin ve kasvetli yıkıntıları, Karlı Dağlar'ın Altar (Sunak) Tepesi olarak bilinen o muazzam, mağrur zirvesinde durmaktadır. Geleneklerle bağdaştırdığımızda geçmiş, Büyük Tufan kadar eskidir.

Nuh'un gemisine dair dilden dile dolaşan sayısız efsane vardır ama bir tanesi var ki; Sunak Tepesi'nin gölgesinde, bir yazımı birlikte geçirme şansı bulduğum o yörenin dağcıları arasında en yaygın olan oydu:

Büyük Tufan'dan yıllar sonra, Nuh ve ailesi ile ailesinden gelenler Karlı Dağlar'a doğru sürüklendiler ve orada bereketli vadiler, gür akarsularla olabilecek en ılıman iklimle karşılandılar. Oraya yerleşmeye karar verdiler.

Günlerden bir gün Nuh son günlerinin yaklaştığını hissetti ve çağırdı yanına kendisi gibi rüyaları isabetli, önsezileri kuvvetli bir adam olan oğlu Sam'i ve söyledi ona şu sözleri:

"Gördüğün gibi oğlum, babanın yaşadığı yıllardan aldığı hasat zengindi ziyadesiyle. Artık, son demet ekip de hazır biçilmeye. Sen ve kardeşlerin ve sizin çocuklarınız ve Çocuklarınızın çocukları, bu yaşlı Dünya'yı insanlarla yeniden dolduracaksınız ve Tanrı'nın bana vaat etmiş olduğu gibi; tohumlarınız denizdeki kum kadar çoğalacak."

Ancak, bir korku, her taraftan kuşatarak mum alevi gibi titreşen bu son günlerimde; bir türlü rahat bırakmıyor beni. Korkuyorum insanların bir gün unutmalarından Tufan'ı ve onun kötülükler, ihtiraslar ve ahlaksızlıklar yüzünden ortaya çıkmış olduğunu. Ayrıca, unutabilirler "Gemimizi" ve onu, intikam almak isteyenlerin gizli planlarından ve öfkelerinden koruyarak, yüz elli gün boyunca zafere taşıyan gücü; "İnancımızı". Kendilerinin de birer meyvesi olageldikleri o İnanç'tan doğan Yeni Hayat'a yeterince anlam yükleyemeyecek olmaları da mümkün aslında.

"Onlar bütün bunları unutmasınlar diye oğlum; sana bu dağların doruğuna bir sunak inşa etmeni emrediyorum; bundan böyle bu zirvenin adı Altar (Sunak) Tepesi olarak anılsın. Sonra sana, o sunağın etrafına bir ev yapmanı buyuruyorum; bu ev, fazlasıyla küçültülmüş oranlarda olmakla birlikte gemimizin tüm detaylarına sahip olmalı ve bundan böyle Nuh'un Gemisi olarak anılmalı."

"O sunağın üzerinde son şükranlarımı arz edeceğim. Ayrıca, benim orada yakacağım ateşten bir parça alarak bunu ebediyen canlı tutmanı ve o ışığı sonsuza dek korumanı da emrediyorum sana. Ev konusuna gelince, onu, sayıları asla dokuzu geçmeyen ve hiçbir zaman dokuzdan az da olmayan seçilmiş insanlardan oluşan küçük bir topluluğun mabedi yapacaksın. Bu insanlar "Nuh'un Gemisinin Reamaçileri" olarak bilinecekler. İçlerinden biri öldüğünde ise, Tanrı derhal onun yerine geçecek kişiyi gönderecek. Bu reamaçiler mabedi asla terk etmeyecek; dünyadan etek çekerek tüm günlerini bu mabede kapanmış olarak geçirecek, Ana Gemi'de yaşanan tüm güçlükleri yaşayacak ve inanç ateşini canlı tutarak, semada en Ulvi olana, kendilerine ve takipçilerine yol göstermesi için yakaracak. Bedensel ihtiyaçları ise, diğer inançlı insanların bağışlarıyla karşılanacak."

Babasının söylediklerinin her hecesine sıkı sıkıya sadık kalan Sam, dokuz sayısının anlamını öğrenmek üzere onun sözünü kesti. Neden bir eksik ya da bir fazla değil ama tam tamına dokuzdu bu sayı? Çağların sorumluluğunu üzerinde taşıyan saygıdeğer ve yaşlı aile reisi bu soruyu şöyle açıkladı:

"Bu sayı; Nuh'un Gemisini yüzdürenlerin sayısıdır oğlum."

Ancak Sam, sekizden ötesini sayamıyordu: Babası ve annesi, kendisi ve karısı ile iki kardeşi ve onların eşleri. İşte bu yüzdendir ki, babasının sözleri allak bullak ediyordu zihnini. Ve Nuh anlayarak oğlunun aklının karıştığını, açıklamaya girişti konunun detayını:

"Kulak ver oğlum; şimdi sana büyük bir sırrı açıklıyorum. Dokuzuncu kişi, yalnızca benim görüp, benim bildiğim gizli bir kaçak yolcuydu. O benim hiç değişmeyen vefalı arkadaşım ve dümencim oldu. Bana daha fazla sorma onu ve mabedinde ona yer ayırmayı unutma sakın. Bunlar benim dileklerim oğlum; Sam. Göreyim seni, onlarla ilgilen."

Ve Sam babasının buyruklarını yerine getirdi.

Gün gelip Nuh, atalarıyla buluştuğunda, gömüldü çocukları tarafından geminin içindeki sunağın altına; Büyük Tufan'ın muhterem fatihi tarafından tasarlanıp emredilmiş olan bu mabet, çağlar boyu madden ve manen baki kaldı, ondan sonra da.

Yüzyıllar gelip geçtikçe, inançlı insanların bağışları da arttı gitgide; ve Gemi Mabet, başladı ihtiyaç duyulandan çok daha fazlasını kabul etmeye. En nihayet, her yıl daha zengin daha zengin oldu toprakları arttı, içi, gümüş, altın ve değerli taşlarla doldu.

Birkaç nesil önce, Dokuz kişiden biri dünyayı terk ettiğinde, bir yabancı geldi mabedin kapısına ve kabul edilmeyi diledi topluluğa. Gemi Mabedin çok eskiden beri hiç bozulmadan süregelen geleneklerine göre, bu yabancının hemen kabul edilmesi gerekirdi mabede; çünkü o reamaçilerden birinin ölümünden hemen sonra gelip kabul edilmeyi isteyen ilk ziyaretçiydi. O zamanlar Gemi Mabet' in en kıdemli reamaçisi olan Baş Keşiş, kendi bildiğini okuyan, dünya işleriyle fazlasıyla ilgili taş kalpli bir adamdı. Kapısına gelen bu yabancının çıplak, aç ve yara bere içindeki dış görünüşünü beğenmeyerek ona, bu topluluğa kabul edilmeye layık olmadığını söyledi.

Yabancı kabul edilme konusunda ısrarlıydı, ama bu ısrarı Kıdemli Keşiş'i öyle çok kızdırdı ki, yabancıya bu toprakları derhal terk etmesini emretti. Ancak yabancının güçlü bir ikna yeteneği vardı ve oradan gönderilmesi mümkün olmadı. Sonunda, Kıdemli Keşiş'i baskı altına alarak onu yendi ve kendisini onun bir hizmetkârı olarak kabul ettirmeyi başardı. Bundan sonra Baş Keşiş, çok uzun süre, Tanrı'nın ölen arkadaşlarının yerine göndereceği reamaçıyı bekledi. Ama gelen olmadı. Böylece Gemi Mabet tarihinde ilk kez, sekiz reamaçi ve bir hizmetkâra ev sahipliği yapmış oluyordu.

Aradan geçen yedi yılın ardından, manastır öyle bir zenginleşti ki, sahip olduğu bu zenginliğe değer biçmek bile mümkün değildi. Kilometrelerce öteye kadar tüm araziler ve köyler manastırın malı oldu. Kıdemli Yönetici çok mutluydu ve Gemi Mabet'e "uğur" getirdiğine inandığı o yabancıya daha nazik davranmaya başladı.

Ancak, sekizinci yılın şafağında, bir şeyler hızla değişmeye başladı. Vaktiyle huzur içinde yaşayan toplulukta huzursuzluk baş göstermeye başlamıştı. Zeki bir adam olan Kıdemli Keşiş olanların yabancından kaynaklanmakta olduğu kehanetinde bulundu ve onu kapı dışarı etmeye karar verdi. Ama eyvah! Artık bunun için çok geçti. Yönetimi altındaki keşişler artık hiçbir kurala uymuyor hiçbir neden tanımıyorlardı. Bu rahipler, iki yıl içinde mabedin tüm gayrimenkul ve menkullerini dağıttılar. Mabedin sayısız kiracısını gayrimenkul sahibi yaptılar. Üçüncü yılda ise mabedi terk edip gittiler. En korkunç olanı ise, yabancının Baş Keşişi lanetleyerek, onu mabedin bulunduğu alana bağlaması ve bugüne dek dilsiz bırakmasıydı.

İşte böyle söylüyordu efsane.

Kimi zaman gece, kimi zaman gündüz; yakaladıkları birçok fırsatla, Baş Keşişi orada, manastırın terkedilmiş yıkıntıları arasında amaçsızca dolaşırken gördüğünü söyleyen ve beni buna ikna eden şahitlerin sayısı hiç de az sayılmazdı. Ancak, bunların hiçbirisi onun dudakları arasından tek bir kelime bile çekip çıkarmayı başaramamıştı. Bunun ötesinde, bulunduğu yere yaklaşmakta olan bir adam ya da kadının varlığını hissettiğinde derhal ortadan kaybolarak kimsenin bilmediği bir yere gidiyordu.

Hikâyenin huzurumu kaçırdığını itiraf etmeliyim. Böylesine eski bir mabedin, Altar (Sunak) Tepesi kadar ıssız bir zirvedeki yıkıntılar içinde ve çevresinde dolaşan münzevi bir rahibin hayali; hatta gölgesi bile, peşine düşmek için fazlasıyla unutulmaz idi. Bu hayal gözlerime rahat vermedi, düşüncelerimin başına oldu bela, kamçıladı kanımı; dürtüp durdu etimi kemiğimi.

Söyledim sonunda o dağa çıkacağımı.

Not: “**Tutsak Edilmiş Başrahip**” isimli bu yazı Lübnanlı yazar Mikhail Naimy (1889-1988)’nin Mirdad’ın Kitabı isimli eserin ilk bölümüdür. O bölümden –(7-11 sayfası) alıntı yapılarak yayınlanmıştır.

O DAĞ

O dağ, kadim kaynaklara göre, Hz. Nuh’un gemisine ev sahipliği yapan bir dağdır.

O dağ, ağzıyla zeytin dalı taşıyan güvercinle, barışla özdeşleşen bir dağdır.

O dağ yeni yaşamın sembolü bir dağdır.

O dağ, Kardu (yani Cudi) dağıdır.

O dağa şimdilik tırmanamamış, çıkamamış olsak da, korona virüs salgının yaydığı korkuya inat, o dağın eteklerinde bulunan -(Şırnak-Silopi’ye bağlı)- Hassana (Kösrali) köyümüzü ziyaret ettik. Köyü yaşatmak adına burada yaşam mücadelesi veren köylülerle hoş vakit geçirdik. Hasbihal eyledik.

O dağın doruklarını ve eteklerini seyre dalarken, o dağın tarihi geçmişiyle hemhal olurken, buradaki yaşanmışlıkların izlerini anlamaya çalışırken, Mirdad’ın Kitabı isimli eserinde Lübnanlı yazar Mikhail Naimy (1889-1988)’nin Nuh’un gemisi hakkında yazdığı yazı aklıma geldi.

Bu vesileyle “**Tutsak Edilmiş Başrahip**” başlığını taşıyan o yazıyı ve merak edenler için doğal güzelliğın doğallığını tasvir eden “**Kardu’da Bahar**” isimli yazımın linkini <http://www.karyohliso.com/articles/article/2202> paylaşıyor ve burada yayınlıyorum.

Yusuf Beğtaş